

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 20Csp/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619202535
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5619202535.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava IČO: 35831154, zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37927795 proti žalovanému M. S., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom T. XX, okres A. E., o zaplatenie 1.085,61 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.029,69 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na tunajší súd 5. 9. 2019 sa právny predchodca žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155 ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130 domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.091,01 eur s úrokom vo výške 5 % ročne od 30. 1. 2017 do zaplatenia.

2. Z označenia názvu tejto žaloby (č.l. 4), kde sa uvádza, že ide o žalobu o zaplatenie 1.085,61 eur s príslušenstvom v spojení s obsahom (ďalej uvedeného) podania žalobcu doručeným na tunajší súd 7. 7. 2020, ktorým čiastočne zbral žalobu späť (č.l. 159), tunajší súd logickým výkladom dospel k záveru, že suma 1.091,01 eur uvedená v petite žaloby je iba písárskou chybou, a že žalobca sa v skutočnosti touto žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.085,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 30. 1. 2017 do zaplatenia.

3. Tento žalobný návrh odôvodnil právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155) tým, že sa stal právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130, a to z titulu zlúčenia tejto spoločnosti so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v zmysle projektu rozdelenia zlúčením, na základe ktorého Všeobecná úverová banka, a.s., ako právny nástupca pokračoval v prevádzkovaní tzv. ostatného podnikania zanikajúcej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorým sa rozumeli všetky ostatné zložky podnikania okrem podnikania týkajúceho časti Triangel - splátkový predaj a Leasing QCar. Právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaný uzatvorili 19. 4. 2016 zmluvu o pôžičke č. 7163785/7540501416, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému pôžičku vo výške 1.300 eur. V danom prípade pritom išlo o tzv. webovú zmluvu, ktorá

bola uzatvorená prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (cez internet), to znamená bez vyhotovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v listinnej podobe, ktorá by bola vlastnoručne podpísaná zmluvnými stranami. Tejto zmluve pritom prechádzalo uzatvorenie tzv. Rámcovej zmluvy, a pokiaľ bol už žalovaný evidovaný právnym predchodcom žalobcu ako klient na základe iných (ešte skôr uzatvorených) zmlúv, tak ani samotná rámcová zmluva neobsahovala vlastnoručný podpis strán. Na základe uvedenej zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných 36 mesačných splátkach vo výške 50,31 eur až do zaplatenia celkovej sumy pôžičky v sume 1.811,16 eur. K dátumu spisania žaloby však žalovaný celkovo uhradil na záväzky zo zmluvy len 441,24 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou, právny predchodca žalobcu listom z 26. 11. 2016 označeným ako „Predžalobná upomienka“, vyzval žalovaného na úhradu dlžných splátok, načo mu poskytol lehotu 30 dní, pričom ho súčasne upozornil, že ak nedôjde k úhrade aspoň najstaršej omeškanej splátky, bude právny predchodca žalobcu oprávnený úver zosplatiť. Keďže žalovaný ani v tejto lehote dlžné splátky neuhradil, právny predchodca žalobcu využil oprávnenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a 19. 1. 2017 úver zosplatiť, o čom bol žalovaný informovaný listom z 24. 1. 2017 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. K samotnému zosplateniu podľa neho došlo až po márnom uplynutí dodatočnej lehoty na plnenie. Právny predchodca žalobcu pritom poukázal na to, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti vyplynulo z čl. 10.2 zmluvy o pôžičke a uplatnil si tiež nárok na úroky z omeškania od 6. dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému. Zmluvnú pokutu v sume 150,57 eur si žalobca v tomto konaní výslovne neuplatnil. Žalobca si však (v tejto žalobe) uplatnil nárok na náhradu náklady vzniknutých v súvislosti s vymáhaním pohľadávky vo výške 25,92 eur.

4. Žalovaný sa napriek výzve tunajšieho súdu obsiahnutej v rámci uznesenia sp.zn.: 20csp/49/2019 zo 14. 10. 2019 (žalovanému bolo doručené 19. 11. 2019 - čl. 87) k tejto žalobe nijako písomne nevyjadril.

5. Uznesením vyššej súdnej úradníčky tunajšieho súdu č.k: 20Csp/49/2019 - 150 z 9. 3. 2020 sa pripustilo, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s. ako nový žalobca vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. 5. 2020.

6. Podaním doručeným na tunajší súd 7. 7. 2020 (nový) žalobca ospravedlnil svoju neprítomnosť na nariadenom termíne pojednávania z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a snahy o nenavyšovanie trov konania v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pričom oznámil, že žalovaný v priebehu konania (10. 10. 2019) vykonal ďalšiu úhradu vo výške 30 eur. Vzhľadom na túto čiastkovú platbu zobral žalobca späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 30 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania a navrhol súdu v tejto časti konanie zastaviť. Žalobca pritom tiež zobral žalobu späť v časti o zaplatenie „zmluvných pokút a poplatkov“ (správne nárok na náhradu náklady vzniknutých v súvislosti s vymáhaním pohľadávky - vid' žaloba) vo výške 25,92 eur, a taktiež navrhol súdu v tejto časti konanie zastaviť. Vzhľadom na tieto čiastočné späťvzatia žaloby, preto upravil žalobný petit, keď tunajšiemu súdu navrhol, aby zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.029,69 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.059,69 eur od 30. 1. 2017 do 10. 10. 2019 a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.029,69 eur od 11. 10. 2019 do zaplatenia.

7. Následne v tomto podaní (doručenom na súd 7. 7. 2020) žalobca zjavne v dôsledku pisárskej chyby navrhol súdu vyhovieť žalobnému petitu, podľa ktorého sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.868,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.128,26 eur od 1. 9. 2015 do 4. 11. 2019, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.928,26 eur od 5. 11. 2015 do 14. 2. 2020, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.899,26 eur od 15. 2. 2020 do 13. 3. 2020 a úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.868,26 eur od 14. 3. 2020 do zaplatenia. Vychádzajúc z obsahu tohto ďalšieho žalobného petitu (vrátane jednotlivých časových období, za ktoré sa v nich požadujú úroky z omeškania, jednotlivých súm, z ktorých sa v týchto obdobiach úroky z omeškania uplatňovali, ako aj z celkovej sumy, ktorej zaplatenie žalobca v tomto petite požadoval), je zrejmé, že tento ďalší žalobný petit nijako nesúvisí s prejednávanou vecou (a podaním žalobcu, ktorým zobral čiastočne žalobu späť), a že teda muselo ísť o pisársku chybu pri príprave tohto podania.

8. Podanie žalobcu doručené na tunajší súd 7. 7. 2020 bolo žalovanému doručené 13. 7. 2020.

9. Na pojednávaní konanom 15. 7. 2020 sa žalobca nezúčastnil, pričom (ako už bolo uvedené) svoju neúčasť písomne ospravedlnil. Tohto pojednávania sa nezúčastnil ani žalovaný, avšak tento svoju neúčasť nijako neospravedlnil. Predvolanie na pojednávanie mu pritom bolo doručené na základe fikcie doručenia podľa § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku, teda dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu z adresy žalovaného podľa § 106 CSP (adresy trvalého pobytu.) V tejto súvislosti však treba povedať, že žalovaný mal preukázateľne vedomosť o konaní tohto pojednávania, pretože podanie doručené na tunajší súd 7. 7. 2020, v ktorom sa žalobca ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní nariadenom na 15. 7. 2020, bolo žalovanému (osobne) doručené 13. 7. 2020.

10. Na tomto pojednávaní súd vykonával dokazovanie listinnými dôkazmi označenými a predloženými žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom (žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy), z ktorých súd dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

11. Z osvedčeného odpisu notárskej zápisnice sp.zn.: N 3283/2017, NZ 54215/2017 a NCRIs 55029/2017, napísanej v sídle spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, 11. decembra 2017, notárkou JUDr. Ľubicou Floriánovou, so sídlom Notárskeho úradu v Bratislave, na Hodžovom námestí č. 3 (č.l. 7 až 14) v spojení s prílohou 1 projektu - opis rozdelenia majetku a záväzkov k 30. 6. 2017 (č.l. 15) súd zistil, že Všeobecná úverová banka, a.s. sa stala právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. v dôsledku rozdelenia zlúčením, keď ako právny nástupca pokračovala v prevádzkovaní tzv. ostatného podnikania zanikajúcej spoločnosti, t.j. podnikania mimo častí Triangel - splátkový predaj a Leasing QCar.

12. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o poskytnutí pôžičky) č. zmluvy 7540501416 uzatvorenej medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako klientom 11. 4. 2016 (č.l. 27 až 32) vyplynulo, že tento právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver (pôžičku) vo výške 1.300 eur. V zmluve bola uvedená odplata vo výške 25,56 % a úroky v sadzbe 25,58 % ročne. Žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver spolu s odplatou v 36 pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,31 eur. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola v zmluve uvedená vo výške 25,56 %, priemerná hodnota RPMN pre daný typ úveru vo výške 32,03 %, celková čiastka, ktorú má žalovaný zaplatiť vo výške 1.811,16 eur, celkové náklady spotrebiteľa vo výške 511,16 eur, termín konečnej splatnosti ku 20. 4. 2019, termín splatnosti 1. splátky 20. 5. 2016, splatnosť ďalších splátok vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, doba trvania zmluvy do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy a spôsob splácania splátok mal byť realizovaný bezhotovostným prevodom na účet veriteľa. Z obsahu tejto zmluvy tiež vyplýva, že poistenie schopnosti splácať úver (poplatky na poistenie) nebolo v danom prípade vôbec dojednané. Taktiež neboli obsahom tejto zmluvy dojednania o iných poplatkoch. Podľa bodu 2. zmluvy bola splátka definovaná ako peňažná čiastka dohodnutá medzi veriteľom a klientom za obdobie jedného mesiaca, ktorou klient spláca celkovú čiastku a mala sa skladať z dohodnutého (anuitného) úroku, príslušnej časti istiny a poistenia (ak klient požiadal o poistenie schopnosti splácať splátky pôžičky.) Súčasťou zmluvy bol tiež v bode 7. uvedený splátkový kalendár s rozpisom jednotlivých splátok (s rozčlenením na jednotlivé zložky), z ktorého tiež vyplynulo, že splátka v danom prípade pozostáva len z istiny a úroku (nakoľko poistenie nebolo dojednané.) V tejto zmluve bola dojednaná aj zmluvná pokuta pre prípad omeškania s úhradou jednotlivých splátok, ktorej výška bola stanovená s odkazom na nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Ďalej sa v bode 10. 2 zmluvy nachádza dojednanie o možnosti vyhlásenia okamžitej splatnosti pôžičky, v zmysle ktorého bol veriteľ oprávnený požadovať od spotrebiteľa zaplata celú pohľadávku spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou, ak je klient v omeškaní s úhradou čo i len jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, za podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

13. Z prehľadu splátok a úhrad žalovaného za obdobie od 19. 4. 2016 do 31. 7. 2019 mal súd preukázané, že žalovaný na úhradu záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy celkovo uhradil sumu 441,24 eur (č.l. 33 až 34), a tiež, že splátka splatná za mesiac september 2016 (splatnosť k 20. 9. 2016) už nebola žalovaným uhradená, a že posledná zaplata splátka vo výške 50,31 eur bola žalovaným uhradená 11. 8. 2016. Najbližšia ďalšia úhrada zo strany žalovaného vo výške 30 eur bola pritom uskutočnená až 8. 6. 2018.

14. Z predžalobnej upomienky z 26. 11. 2016 (č.l. 37 až 38) v spojení s fotokópiu poštovej obálky príslušnej k tejto zásielke (č.l. 37) súd zistil, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) 8. 12. 2016 (deň uloženia zásielky na pošte) doručil do dispozičnej sféry žalovaného podľa § 45 ods.

1 Občianskeho zákonníka túto upomienku z 26. 11. 2016 (ako hmotnoprávny úkon), v ktorej ho upozornil na nedoplatok na splátkach vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 19. 4. 2016 v celkovej výške 150,93 eur a požiadal ho o jeho bezodkladnú úhradu, pričom ho upozornil, že ak do 1. 1. 2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci september 2016, bude oprávnený úver zosplatiť. Táto zásielka bola vrátená spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. 20. 12. 2016.

15. Z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 24. 1. 2017 (č.l. 35) vyplynulo, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) vyhotovil v 24. 1. 2017 oznámenie pre žalovaného, že jeho dlh zo zmluvy o pôžičke sa stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom dlžná čiastka k uvedenému dňu predstavuje 1.305,77 eur a táto suma sa bude ďalej úročiť úrokom z omeškania od zosplatenia až do zaplatenia. Súčasne pritom vyzval žalovaného na úhradu takto zosplateného dlhu.

16. Žalobca síce predloženými dôkazmi nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že so žalovaným uzatvoril (priložený) zmluvu o pôžičke z 11. 4. 2016 prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (t.j. ako zmluvu na diaľku), teda v elektronickej podobe v zmysle zákona č. 266/2005 Z.z. - o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, ktorá elektronickej podobe je (popri listinnej podobe s vlastnoručnými podpismi účastníkov) ďalšou prípustnou podobou (obligatórnej) písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ktorej absenciu pod hrozbou následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti sankcionuje § 11 zákona č. 129/2010 Z.z.), ale keďže toto tvrdenie žalovaný nepoprel, bolo ho možné mať za nesporné podľa § 151 v spojení s § 300 Civilného sporového poriadku.

17. Podľa únijneho práva, ktorého aplikácia má vždy prednosť pred vnútroštátnym právom totiž spotrebiteľa nezaťažuje bremeno tvrdenia (len) vo vzťahu k nekalým podmienkam v spotrebiteľských zmluvách (t.j. k obsahu spotrebiteľskej zmluvy.) Vo vzťahu ku všetkým ostatným skutočnostiam súvisiacim so spotrebiteľským vzťahom (a to vrátane formy uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy), únijné právo bremeno tvrdenia vo vzťahu k spotrebiteľovi nijako osobitne neupravuje, a preto možno mať za to, že v zmysle vnútroštátneho práva (§ 150 ods. 1 CSP) bremeno tvrdenia (v týchto smeroch) spotrebiteľa (tak ako každú inú stranu v civilnom sporu) zaťažuje (a analogicky tak aj ho zaťažuje povinnosť účinne poprieť skutkové tvrdenia protistrany (podľa § 151 CSP v spojení s § 300 CSP.)

18. Zo žalovaným nepopretého skutkového tvrdenia právneho predchodcu žalobcu (uvedeného v žalobe), že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo doručené žalovanému 24. 1. 2017 (ktoré nepriamo vyplýva z jeho výslovného tvrdenia o uplynutí 6 dní od doručenia tohto oznámenia ku 30. 1. 2017, od ktorého si v petite uplatňuje nárok na úroky z omeškania), ktoré preto možno podľa § 151 v spojení s § 300 CSP (a únijným právom) považovať za nesporné, súd zistil, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanému doručené 24. 1. 2017.

19. Rovnako pre nepopretie žalovaným bolo nesporné tvrdenie právneho predchodcu žalobcu, že jeho právny predchodca - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. splnila svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke a poskytla žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 1.300 eur.

20. Vo vzťahu k nesporným skutkovým tvrdeniam sa dokazovanie nevykonáva (viď článok 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku - zásada hospodárnosti) a súd si ich osvojí ako zistený skutkový stav.

21. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu súd aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

22. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke z 19. 4. 2016, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme

pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

24. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

25. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke z 19. 4. 2016, ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

27. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 517 ods. 1, prvej vety OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

30. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

31. Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

32. Zmluva o pôžičke z 19. 4. 2016 napĺňa charakteristiku zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (právnym predchodcom žalobcu) ako právnickou osobou, ktorá ponúka, resp. poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti spotrebiteľovi podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch (žalovanému) ako fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Táto zmluva je však aj spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ, pretože bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom podľa § 52 ods. 3 OZ, teda osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalovaným ako spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 OZ, teda fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

33. Vzhľadom na to, že žalobca v podaní doručenom na tunajší 7. 7. 2020 (ešte pred pojednávaním) zobral späť žalobu pre sumu 30 eur (ktorú uhradil žalovaný v priebehu konania - 10. 10. 2019) a (bez akéhokoľvek odôvodnenia) aj pre sumu 25,92 eur (náklady žalobcu spojené s uplatnením pohľadávky ako druh príslušenstva podľa § 121 ods. 3 OZ), súd podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku bol povinný zastaviť konanie v časti o zaplatenie sumy 55,92 eur (30 eur + 25,92 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 30 eur od 11. 10. 2019 do zaplatenia.

34. V súvislosti so zmluvou o pôžičke z 19. 4. 2016 tunajší súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mali podľa § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch za následok právny záver o tom, že daný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (dokonca žalobca v zmluve nad rámec požiadaviek vyplývajúcich zo aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozčlenil splátky na jednotlivé zložky.) Zmluvný úrok bol v súlade s § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch dojednaný priamo v spotrebiteľskej zmluve. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola vypočítaná správne a jej výška (vyjadrujúca mieru odplaty) bola dojednaná v súlade s § 53 ods. 6 OZ v spojení s § 1a ods. 1 nariadenia. Súd nezistil žiadne neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 Občianskeho zákonníka, ktoré by mohli mať vplyv na priznanie žalobcom uplatneného

plnenia. Súd tiež podľa § 54a Občianskeho zákonníka (účinného od 5. 12. 2018) skúmajúc ex offa, či nedošlo k premlčaniu uplatnenej pohľadávky, dospel k záveru, že táto nie je premlčaná, a to ani v premlčacej dobe podľa § 103 Občianskeho zákonníka, pretože splatnosť najstaršej splátky, pre nezaplatenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nastala 20. 9. 2016, avšak žaloba bola podaná 5. 9. 2019, teda ešte pred uplynutím zákonnej 3 ročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

35. Žalobca si v tomto konaní uplatňoval nárok na vrátenie dlžnej sumy poskytnutého spotrebiteľského úveru vo forme pôžičky (istiny) a dlžných (zmluvných) úrokov. Splatnosť poskytnutej istiny vo výške 1.300 eur a (zmluvných) úrokov vo výške 25,58 % ročne bola podľa zmluvy rozvrhnutá na 36 pravidelných mesačných splátok vo výške 50,31 eur. Po odpočítaní žalovaným (celkovo) uhradenej (do začatia konania) sumy na záväzky z tejto zmluvy vo výške 441,24 eur, ako aj po odpočítaní sumy 30 eur uhradenej žalovaným v priebehu konania 10. 10. 2019 (pre ktorú bolo žaloba vzatá späť) od celkovej sumy, ktorú mal žalovaný na splátkach (istiny a zmluvných úrokov) zaplatiť (36 splátok x 50,31 eur = 1.811,16 eur), predstavovala tak suma dlžnej istiny a dlžného zmluvného úroku (v úhrne) 1.339,92 eur, avšak keďže si žalobca (po čiastočných späťvzatiach žaloby realizovaných v podaní doručenom 7. 7. 2020) uplatnil (v novom, upravenom žalobnom petite) len nárok na sumu 1.029,69 eur, tunajší súd viazaný rozsahom takéhoto návrhu žalobcu, ktorý podľa § 216 CPS nemohol prekročiť, mu na dlžnej istine a zmluvných úrokoch mohol podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch priznať iba sumu 1.029,69 eur.

36. Poplatky (vrátane poplatku na poistenie) neboli v zmluve dojednané a žalobca si ani nárok na žiadne poplatky neuplatňoval. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu vo výške 150,57 eur, tak žalobca už v žalobe výslovne vyhlásil, že si nárok na ňu neuplatňuje.

37. Žalobca si (v konečnej verzii vyplývajúcej z podania doručeného 7. 7. 2020) uplatňoval nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.059,69 od 30. 1. 2017 do 10. 10. 2019 a zo sumy 1.029,69 eur od 11. 10. 2019 do zaplatenia. V týchto sumách zmiešaval dlžnú istinu spolu s dlžným zmluvným úrokom. Keďže však súd nemohol priznať žalobcovi nárok na úroky z omeškania (ako druhu príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ) z iného druhu príslušenstva podľa § 121 ods. 3 OZ - zmluvných úrokov, pretože by šlo o neprípustný anatocizmus, ktorý nemá oporu v žiadnom zákone, a ktorého zákaz nie je možné obísť ani dohodou strán, pretože § 121 ods. 3 OZ je kogentným ustanovením, od ktorého sa strany nemôžu odchýliť a takáto dohoda by bola absolútne neplatná podľa § 39 OZ (vid' aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.: 29Odo 689/2006, či rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 22Co/67/2017), pričom z týchto súm (1.059,69 eur a 1.029,69 eur), a ani z príslušných skutkových tvrdení žalobcu, nie je možné rozlíšiť, koľko z nich predstavuje dlžná istina (z ktorej jedine by prichádzalo do úvahy priznať nárok na úroky z omeškania) a koľko dlžné zmluvné úroky, súd musel pre nedostatočné unesenie bremena tvrdenia žalobcu v tomto smere, podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 121 ods. 3 CSP zamietnuť jeho nárok na uplatnené úroky z omeškania v celom rozsahu. Nie je totiž úlohou súdu nahrádzať nespĺnenú povinnosť tvrdenia žalobcu podľa § 150 ods. 1 CSP a prácnym spôsobom z priložených listín zisťovať tieto skutočnosti za žalobcu, a to aj vzhľadom na § 132 ods. 2 CSP, ktorý výslovne zakazuje žalobcovi nahrádzať opísanie rozhodujúcich skutočností odkazom na obsah dôkazov.

38. V časti konania, ktoré nebolo zastavené pre čiastočné späťvzatie, porovnajúc žalobný petit (po jeho konečnej úprave vyplývajúcej z čiastočného späťvzatia žaloby), v ktorom si uplatňoval nárok na sumu 1.026,69 eur s príslušenstvom s výrokom rozsudku, v ktorom súd priznával žalobcovi nárok na sumu 1.029,69 eur s príslušenstvom bolo možné dospieť k záveru, že plne úspešnou stranou sporu (v tejto časti konania) v zmysle § 255 CSP bol žalobca. V časti konania, ktoré bolo čiastočne zastavené zobral žalobca späť žalobu pre sumu 30 eur, ktorú uhradil žalovaný v priebehu konania (ako aj pre časť zodpovedajúceho príslušenstva, t.j. úrokov z omeškania z tejto sumy 30 eur a tiež pre ďalšie príslušenstvo pohľadávky - náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 25,92 eur), preto bolo možné mať za to, že zastavenie konania pre túto sumu 30 eur (s príslušenstvom) procesne zaviniť zastavenie konania žalovaným. V konaniach, kde došlo k čiastočnému zastaveniu konania, a kde by teda prichádzala do úvahy súčasná aplikácia obidvoch zásad uplatňovaných pri rozhodovaní o náhrade trov konania, t.j. zásada zodpovednosti za úspech podľa § 255 CSP a zásada zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 CSP, je potrebné (pre účely rozhodnutia o celkovej náhrade trov konania) zistenie o tom, kto procesne zaviniť čiastočne zastavenie konania „previesť“ na záver o jeho neúspechu z

pohľadu § 255 CSP, a v tomto kontexte aj vyhodnocovať nárok na náhradu trov konania ako celku (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu 6 M Cdo 19/2010, ktorého závery aj pre náhradu trov konania v Civilnom sporovom poriadku pripúšťa právna veda - viď komentár k CSP, vydavateľstvo C.H. BECK, rok vydania 2016, autori : doc. JUDr. Števec, PhD. a kolektív, prehľad aplikovateľnej judikatúry k § 256 CSP na strane 938.) Vzhľadom na to, že v danom prípade možno žalobcu považovať za plne úspešnú stranu v tomto spore, súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhodol, že má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.